

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2620/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Милан Лазаревић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 805/24 од 01.03.2024. године, на седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 805/24 од 01.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 805/24 од 01.03.2024. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3419/22 од 09.11.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 18.10.2023. године, док је ставом другим изреке обавезана тужена да на име накнаде штете због неискоришћеног одмора у току рада у периоду од 17.11.2019. до 30.09.2022. године исплати тужиоцу појединачно одређене месечне износе за законском затезном каматом од означених датума до исплате, како је то прецизно одређено тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 97.406,65 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је ставом четвртим одбијен захтев тужиоца за исплату камате на досуђени износ трошкова за период од пресуђења до извршности.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 805/24 од 01.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена означена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке, а ставом другим изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију, оспоривши ревизијске наводе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку – ЗПП (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет захтеване правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиоцу накнаде на име неискоришћеног одмора у току рада у сменама у трајању од по 12 сати на пословима обезбеђења лица лишених слободе у Служби за обезбеђење Окружног затвора у ..., на којима му није омогућена пауза, јер тужена није обезбедила одговарајућу замену. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Није од утицаја позивање указивање ревидента на наводно другачији правни став изражен у пресуди Врховног касационог суда Рев 2 3899/19 од 19.02.2020. године, пошто се та пресуда не заснива на истом или битно сличном чињеничном стању, јер околности тог случаја указују да се ради о послу који се не обавља непрекидно у току читавог дневног и ноћног рада, односно који не дозвољава прекид рада.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом ставу изреке.

Врховни суд налази да изјављена ревизија није дозвољена ни у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

За разлику од спорова о заснивању, постојању и престанку радног односа у којима је ревизија увек дозвољена према члану 441. ЗПП, у парницама из радних односа у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је случај у конкретном спору, дозвољеност ревизије се цени према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Како је тужилац тужбу поднео 17.11.2022. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, па је одбачена другим ставом изреке, на члана 413. ЗПП.

Врховни суд је, применом чл. 165. став 1. у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, ставом трећим изреке одлучио да свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка, пошто тужена није успела у поступку по изјављеном правном леку, а издатак за састав одговора за ревизију није био потребан.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**